

[Udenrigsministeren.]

1968 og valg i henhold til den ny forfatning — hvis den altså bliver vedtaget — ret kort derefter. Vi ved ikke, hvorledes den nye forfatning kommer til at se ud, og det er jo heller ikke vor sag at bedømme den. Afgørende for os og for forløbet af sagen i Strassbourg er spørgsmålet om respekt for eller krænkelse af menneskerettighederne.

Regeringens holdning betyder ikke, at Danmark ikke er indstillet på at fortsætte og udbygge de dansk-græske handelsforbindelser.

Der er som bekendt i den sidste tid opstået vanskeligheder med at opnå græske myndigheders godkendelse af importformaliteter for visse danske varer. Vi er i løbende kontakt med de græske myndigheder om sagen og håber, at de opståede vanskeligheder, som vi går ud fra skyldes misforståelser, vil kunne løses.

Med mine foregående betragtninger har jeg angivet regeringens politik i vore centrale sikkerhedsproblemer. Det er imidlertid klart, at disse problemer i den kommende tid i voksende grad vil blive sat under debat.

Jeg håber, at den bebudede redegørelse for dansk sikkerhedspolitik i perioden fra 1948-49 til begyndelsen af 1966 vil bidrage til at skabe et bredere grundlag for en realistisk debat om vore sikkerhedspolitiske problemer.

For en relativt grov betragtning tegner det sig således, at de lande, som har grupperet sig omkring de to supermagter, er de industrialiserede, medens de, der har samlet sig i andre, kontinentale grupperinger, er udviklingslandene. Denne omstændighed sammenholdt med den militære balance peger hen på den heller ikke ukendte påstand, at allerede vor tids og endnu mere fremtidens konfliktstof ligger mellem nord og syd.

En betragtningssådan, som jeg har hørt, og som kan synes kynisk, men ikke desto mindre er værd at være opmærksom på, er den, at sult og nød blandt store menneskemasser ikke blot er et spørgsmål om en elementær menneskelig forpligtelse til at bistå de nationer, der har størst behov for vor solidaritet, men i den sidste ende også er et sikkerhedsproblem for dem, der har bedre kår.

I mange af dagens mere lokaliserede

politiske konflikter viser modsætningen mellem industri- og udviklingslande sig på en måde, som i væsentlig grad har sit udspring i den koloniale fortid. Mistænksomheden over for de tidligere kolonimagter er stadig meget stor og vil antagelig være det længe endnu. Når industrilande mener i deres bedømmelse af og reaktion på bevægelser og tendenser i det ene eller det andet u-landsområde at måtte give egne økonomiske eller magtpolitiske interesser præference fremfor sociale og nationale aspirationer i det pågældende område, er det ikke underligt, hvis mistænksomheden øges og bliver til direkte uvilje.

Problemstillingen kan imidlertid blive den samme for Sovjetunionen og er det måske i visse tilfælde allerede. Østlandene har jo i vidt omfang ydet moralsk støtte og opmuntring til udviklingslandenes nationale aspirationer. Det er åbenbart, at en opfyldelse af de forventninger, som er skabt, ikke altid er let forenelig med egne interesser, så meget mindre som forskellige udviklingslande ikke altid udlægger det antikonkionalistiske evangelium på samme måde.

Sagt i al forsigtighed peger disse betragtninger henimod muligheden af, at de to supermagter en dag kan nå frem til at medvirke ved løsningen af u-landenes problemer — ikke i konkurrence og derfor med modsat politisk fortegn, men i fællesskab. Det er jo netop konkurrencen, spillet om magtpositioner, som i øjeblikket komplicerer problemerne, og foreløbig er vi ikke nået længere end til, at den fælles interesse mellem supermagterne først gør sig gældende, når konkurrencen truer med at slå ud i væbnet konflikt mellem dem. Det er vel sent, må vi synes.

I FN blev der ved indgangen til dette tiår vedtaget en resolution, hvorefter de industrialiserede landes bistand til udviklingslandene snarest skulle nå op på 1 pct. af nationalindkomsten. Denne resolution blev senere fulgt op af en tilsvarende vedtagelse i OECD. I overensstemmelse hermed og på tilskyndelse af folketinget fremlagde regeringen i forrige samling en plan for, hvorledes Danmark skulle nå 1 pct.-målet. Denne plan, som sigter på, at målet skal være nået i 1972-73, blev taget til efterretning af folketinget.

Med regeringens plan er der dog kun skabt